Jetje's Kerstfeest

Ij kan wat netjes boodschappen doen, niet-waar Jetje?"

„Nou!" antwoordde Jetje, met het air van een beleedigd prinsesje haar oudste zuster aankijkend, die zoo juist dit feit in twijfel getrokken had.

„Vindt u het heusch niet gevaarlijk 't kleine ding alleen op straat te laten gaan, moeder? Het is zoo vreeselijk druk nu!"

„'k Ben geen klein ding!" barstte Jetje los.

„Nee, een groote meid, hoor!" troostte moeder. „Ga je maar even netjes garen voor me halen, de boodschap staat op 't briefje. En denk erom, Jetje: nergens blijven kijken en dadelijk terugkomen! En verlies niet den rijksdaalder."

„Nee, moe!" beloofde Jetje.

Ze stak papiertje en geld in haar wollen handschoentje en trippelde weg.

Buiten was het een geweldige drukte; de menschen verdrongen elkaar vóór en in de winkels en kleine Jet zag boven zich niets anders dan één dak van paraplu's gedragen door de zich voortspoedende menschen. „Leuk!" lachte ze, af en toe een paar dikke regendruppels van haar gezichtje wrijvend. Ze vergat natuurlijk dadelijk haar belofte om nergens te blijven kijken, drong tot vlak voor het raam van een speelgoedwinkel en blikte begeerig naar binnen, haar neusje tegen 't glas gedrukt. Ze bekeek alles met innige bewondering, mompelde af en toe een lievigheidje aan 't adres van een bijzondere aardige pop en rukte zich eindelijk met een hevig verlangen in haar blauwe oogen los van al het moois. Toen haalde ze voorzichtig den rijksdaalder uit haar handschoentje en bekeek hem aandachtig: ze had er geen idee van hoeveel waarde hij had en of hij genoeg zou zijn om een pop met „slaap-oogen" van te koopen. Ze draaide het geldstuk zóó lang heen en weer, tot het haar handje ontglipte en in de modder rolde, vlak voor de voeten van een op den grond zittenden bedelaar.

„O meneer!" zei Jetje, schuchter-lachend, „ik laat wat vallen!" Ze wees op den rijksdaalder, die bij zijn kromgegroeid been lag, den moed missend het geld op te rapen.

„Kijk eens aan! Een riks nog wel!" zei de man, het bewuste oprapend.

Jetje strekte haar handje uit.

„Mag ik hem als 't u blieft? Ik moet een boodschap doen, garen voor moeder halen aan den overkant!"

De man zette een meewarig gezicht en gaf hem niet.

„Och," klaagde zijn oude stem, „heb je niet een paar centjes voor me? — Ik heb zoo'n honger!"

„Nee, meneer!" antwoordde Jetje met een diepzinnig gelaat, haar handje nog uitgestrekt. „Ik heb niets anders dan dát, wat u opgeraapt heeft! Waarom heeft u zoo'n honger?"

De oogen van den bedelaar rolden bijna woest door zijn hoofd en zijn vuile handen grepen naar zijn maag.

„Waarom?" vroeg hij, zijn stem dempend voor de voorbijgangers, „omdat ik geen lekkere boterham krijg, zooals jij! en geen vleesch en visch!"

„Ik krijg nóóit visch en ook niet dikwijls vleesch!" zei Jetje met groote oogen, „moeder zegt, dat we te arm zijn daarvoor!"

„O, maar dat jókt je moeder!"

„Moeder jokt nooit!" riep kleine Jet, een kleur als vuur krijgend.

„Nee hoor! dat wéét ik wel, jonge juffrouw!" De stem werd steeds treuriger. „Ach, ik zei het maar voor de aardigheid! Maar heb je nu heusch niets voor me?"

Jetje kreeg met hem te doen.

„Weet u wat?" vroeg ze, een ingeving krijgend, „ik zal vragen, of 't kerstengeltje u 'n lekkere boterham stuurt, hè?"

„Best, hoor!" antwoordde hij, „weet je, wat ik dan voor jou zal vragen, als ik dit houden mag? — Twee van die poppen, die daar in den winkel staan!"

„Heusch?" vroeg Jetje ademloos.

„Heusch!" beloofde hij, „ga nu maar gauw naar huis. Dag kleine meid, dag jonge juffrouw!"

„Dag meneer!" zei kleine Jet, hem een handje gevend.

Ze vergat geld en boodschap en ijlde naar huis, waar moeder en zuster een nauwkeurig verslag ontvingen van Jetje's wedervaren. Helaas, het kleine meisje moest gauw inzien, hoe verkeerd ze gedaan had! Zus gaf haar in eerste woede een klap, die later wel afgezoend werd, maar Jets verdriet niet verminderde, en moeder huilde den heelen middag over den verloren rijksdaalder.

Toen Jetje 's avonds in haar bedje lag, voelde ze zich erg ongelukkig en ging liggen denken, of ze misschien het geld nog niet terug kon vragen. Ze was nog maar een heel klein meisje en dacht het zich lang niet onmogelijk.

Jetje werd wakker en ging rechtop zitten. Ze had natuurlijk gedroomd van den rijksdaalder en dat ze hem weer van den man terugkreeg. Ze was naar hem toegegaan op straat en een groote kerstengel stond bij hem en zei: „Geef Jetje het geld, dan krijg jij een boterham!"

Jetje wreef haar oogen uit en vond het vreeselijk naar, dat het alles niet waar bleek. Maar misschien was de man er wel? Als ze eens ging kijken? Ze hoefde immers maar even de straat uit te loopen!

Kleine Jet keek even naar groote zus, die rustig naast haar te slapen lag, toen kroop ze voorzichtig onder de dekens uit en liet zich op den grond glijden. Ze deed haar kousen en pantoffeltjes aan, sloeg haar cape over haar nachtjaponnetje, draaide den sleutel om en stapte naar buiten.

Geen mensch was te zien in de donkere straat en kleine Jet, bibberend van kou in haar méér dan luchtige kleertjes, voelde zich niet meer zoo moedig, toen ze een paar stappen gedaan had. Maar tóch wilde ze éven tot het hoekje loopen! of moest ze den hoek om? De straten zagen er nu zoo heel anders uit dan overdag, dat het Jetje erg benauwde. Anders keek ze naar de winkels en wist dadelijk den weg, maar nu was alles gesloten. Ze liep dus met kleine pasjes de straat uit, keek eens om zich heen, sloeg den hoek om, liep weer door, aarzelde, bleef staan en — wist niet meer, hoe naar huis terug te komen! Toen deed ze wat andere kleine Jetjes ook gedaan zouden hebben: ze zette zich op een stoep en ging een deuntje huilen. Nu er geen man en dus geen rijksdaalder, geen kerstengel en dus ook geen boterham was, wilde ze wel, dat ze lekker in bed gebleven was, maar het gaf allemaal niets en het is niet te verwonderen, dat kleine Jet eraan twijfelde óóit haar moeder weer terug te zien. Ze huilde eerst luidkeels, maar omdat het zoo'n lawaai maakte in de doodstille straat, begon ze iets zachter, bedroefd snikkend en af en toe de tranen afvegend met een tipje van haar nachtjaponnetje.

Eindelijk hoorde ze haastige stappen en een heer ging langs de stoep zijn kraag op, de handen in zijn zakken.

„O meneer, o meneer!" riep Jetje, een wit armpje als noodsignaal uit de cape stekend.

De heer, een jonge man, keerde zich verschrikt om en, de kleine gedaante ziende, snelde hij op haar toe en boog zich over haar heen.

„O meneer! o meneer!" huilde Jetje nog eens, haar krullekopje als om bescherming vragend tegen hem aan, „ik-hik-ke ben verdwaald! Oho!"

De jonge man barstte heel onwelvoeglijk uit in een schaterlach. Het kleine ding zat daar ook zoo grappig en ze was zoo allerliefst in haar jeugdige wanhoop.

„Hoe kom je hier?" vroeg hij, haar optillend van de stoep. „Groote Goden! heb je niet eens een jurkje aan?"

„Nee-oho! nee, meneer!" hikte kleine Jet. „ik kom zoo uit mijn bedje om hem te zoeken! Zus slaapt nog!"

„Zoo, slaapt je zus nog? Hoe oud is je zus?"

„Ik weet 't niet meneer!" antwoordde Jetje. „ze is zoo groot als u!"

„Zoo, dan is je zus een ondeugende meid!"

„Ja, meneer!" beaamde kleine Jet dadelijk, denkend aan den klap van 's middags.

„Maar wien moest je nu zoeken, je vader?"

„Nee meneer — de-de man, die 't geld heeft! Oho! vanmiddag nam hij moeders rijksdaalder en moeder huilde den heelen dag en zus gaf me een klap — oho! — en toen droomde ik, dat ik naar den man op straat ging en toen stond er een kerstengel bij hem en die zei: „Geef jij Jetje het geld maar, dan krijg jij een boterham!" en toen ben ik opgestaan en nu is de man er niet en er is ook geen kerstengel, oho! oho!"

„Stil nu, Jetje! niet zoo huilen!" gebood de jonge man, met eenigen angst eraan denkend, dat men hem hier wel vinden kon met het kindje en hem van ontvoering zou kunnen beschuldigen, „waar woon je?"

„Langestraat 96 in het huis en de deur staat open!"

De jonge man dacht even na; Jetje was een heel eindje van huis geloopen en hij woonde vlak bij: 't beste was haar bij hem thuis te brengen en dadelijk in bed te stoppen. Als zij eerst bezorgd was, kon hij naar de ouders van 't kind een boodschap sturen. Dus sloeg hij zijn dikke jas zooveel mogelijk om het kindje heen en droeg haar weg.

„Nu ga je naar mijn huis, Jetje! Hoe vind je dat?"

„Heerlijk!" antwoordde Jetje, dadelijk slaperig, nu ze de warmte voelde. Ze sloeg een armpje om zijn hals en legde haar hoofdje op zijn schouder. Toen, tot zijn groote verbazing, hoorde de jonge man aan zijn oor een diepe zucht, onmiddellijk gevolgd door een luid: „Oho!"

Hij stond verschrikt stil, denkend, dat haar plotseling iets scheelde.

„Wat is er, Jetje? Heb je pijn?"

„Mijn moeder zegt: ik krijg voor straf morgen niets! En de twee poppen van den man krijg ik óók niet, oho!"

„Sst! sst!" gebood hij verschrikt, „ja-wel, je krijgt wél wat, hoor! Ik heb daareven een kerstengel gesproken en die zei... Nou, wat zei die wel?"

Jetje was klaar wakker.

„Dat ik een pop kreeg? enne — een poppe-badje? en een springtouw?"

„Juist!" zei hij, haar tranen-nat gezichtje kussend, „dus nu huilen we niet meer, hè?"

„Nee, meneer!" beloofde Jetje, en dommelde in.

Henk Wiersma leverde Jetje bij zijn moeder af en begaf zich toen naar de Langestraat. Hij had nauwelijks op no. 96 aan de bel getrokken, of de deur vloog open en een jong meisje stond op den drempel.

„Weet u misschien iets? waar is mijn zusje?"

De jonge man blikte aangenaam verrast in het knappe gezichtje, dat van Jetje in 't groot, en maakte zijn arm vrij uit haar knellende vingers.

„Houd u kalm, juffrouw!" verzocht hij, „uw zusje wordt onder de zorg van mijn moeder naar bed gebracht en is spring-levend! Ze was er alleen maar even op uit gegaan om den man met den rijksdaalder te zoeken!"

Toen gebeurde er iets onvoorziens, want de groote copie van Jetje sloeg haar arm om Henk Wiersma's hals en kuste hem.

„Neem me niet kwalijk!" stotterde ze, „maar ik ben zoo vréése lijk blij! Moeder is al naar het politiebureau en ik wilde ook juist uitgaan en nu is u daar, gelukkig!"

„Kijk eens aan!" zei hij luchtig, „dat is dus een drama met een goed einde en Jetje droomt vermoedelijk al van haar kerstengeltje! Mag ik u misschien morgenochtend komen halen? Ik wilde graag voor 't kleintje wat koopen, waarbij uw hulp me zoo van dienst zou kunnen zijn! En een paar kleertjes zult u ook moeten brengen, ze was wel erg luchtig gekleed voor zoo'n nachtelijke wandeling!"

Jetje's zuster bloosde en accepteerde het voorstel; hierdoor kwam het, dat Jetje den volgenden morgen, laat wakker wordende, heel verwonderd was haar zuster en den meneer samen over haar bedje gebogen te zien, maar héél lang dacht ze over dit feit niet na, want met een innigen kreet van verrukking strekte kleine Jet, die niet verwend was met cadeautjes door haar arme moeder, de armpjes uit naar een beeldige pop, die aan haar voeteneinde zat.

„En kijk eens, Jetje!" zei Henk, „hier is ook het poppebad en een springtouw en weet je wat er binnen is?"

„Een kerstboom!" antwoordde de bijdehande Jet.

De beide groote menschen knuffelden Jetje om strijd en Henk vergiste zich maar éénmaal door de groote copie van Jetje een aaitje te geven. Maar hij had er nooit spijt van en voor allen was het kerstfeest nog nooit zoo prettig geweest.

Winter in Zwitserland.

(Zie beschrijving op de volgende pagina.)